

Butlletí d'INFORMACIO CATALANA

PORTANTVEU DE LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

ANY IV
NUM. 44

Editat pel "CATALUNYA", GROU N. R.

J. A. Saco 415. — SANTIAGO DE CUBA

31 MARC
1 9 4 3

CRONICA

Política de Partit

En Octubre del 1939 iniciàvem, modestament, la publicació del **Butlletí d'Informació Catalana**, mimeografiat, escrit en el nostre idioma i en el d'aquest noble país que ens acull, amb la finalitat d'orientar l'opinió catalana i la del poble cubà, sobre la realitat i el problema de Catalunya. Sentim, com els catalans de Nova York que amb patriòtica coincidència ho deien així en el seu Manifest aparegut poc temps després, "la necessitat de destruir l'equívoc que, de resultes de la lluita passada, existeix respecte l'actitud de Catalunya envers Espanya". "Les Cancelleries europees i els hispanòfils d'arreu del món, per una simple raó de comoditat —la comoditat que es deriva d'un problema que s'elimina per si sol— han insistit a proclamar durant tot el temps de guerra a Espanya, que l'afany independentista de Catalunya s'havia automàticament esvaït durant la tragèdia estatal espanyola".

Des del primer número es desvetllà un gran interès per la nostra publicació i, al cap de poc temps, ja s'extenia per tota la província d'Orient i després per tot Cuba. Al cap d'un any prenia la forma impresa perquè no hi havia altra manera de poder atendre el constant augment de la seva circulació que cobreix avui tots els països del continent Americà.

Hem tingut l'ajut espontani dels patriotes de tot arreu; d'altra manera no ens hagués estat possible realitzar la nostra obra, i, el que més estimem, les paraules d'estímul i les adhesions a la nostra posició nacional, ens han arribat amb la mateixa proporció augmentativa del, fins avui, portantveu del GROU.

Avui, el Butlletí d'Informació Catalana, es transforma en portantveu de la **Unió dels Catalans Independentistes** a la qual hem arribat en compliment d'un deure patriòtic, i conscients de la responsabilitat contreta.

La **Unió dels Catalans Independentistes** ja està en marxa. En gran nombre, cada dia, ens arriben les adhesions. Com a factors d'èxit comptem amb la claredat dels nostres principis i en l'activitat patriòtica dels adherit. Anem a sumar cada dia. No mai a restar.

En el **Butlletí** tindran expressió adequada tots els sectors adherits perquè la disciplina de la Unió consisteix en ésser conseqüents amb l'ideal d'independència pàtria, lliurement acceptat. No és possible la discriminació de les idees polítiques ni socials, quan aquestes són nacionals. I és al través de la compensació d'aquestes diferents maneres de pensar, d'altra banda necessàries al progrés, que la **Unió dels Catalans Independentistes**, haurà de tenir transcendència futura fins incorporar-se, el dia de demà, amb els germans nostres que a la nostra Pàtria lluiten, més eficaçment i intensa, per un mateix ideal.

En qualsevol oportunitat, la **Unió dels Catalans Independentistes**, hagués contrastat amb la unitat que fa tres anys pugnen inútilment per estructurar diferents col·lectivitats catalanes. Avui, però, contrasta més que mai perquè sembla que vol consumir-se "l'estat legal" a la mal anomenada "legalitat estatutària". Si som utòpics, ho som perquè representem la realitat política del demà i anem a crear la realitat de sempre: la unitat nacional.

Si ells es creuen realistes —la realitat és resistència a l'ideal— és perquè no veuen que la realitat catalana és la reacció de la consciència nacional que cal orientar, conduir i fer-la pràctica, es a dir, vèncer aquella resistència que dona una nova realitat cada dia més a prop del que ens cal assolir. Ells s'imaginin que la realitat catalana és aquella altra ambiental que creen, particularment a cada lloc, les ambicions polítiques. No hi ha ningú que pugui justificar en nom d'una superació patriòtica la "legalitat" ni la "mitja legalitat" d'un règim caducat en els temps i en les consciències. Això ho justifiquen solament els interessos polítics, els egoismes i els oportunismes de baixa condició. Aquells oportunismes que es caracteritzen per l'absència total de principis polítics i l'afany, sense escrúpols, de gaudir de situacions de privilegi i del poder, sense cap altra finalitat més que aquella de satisfer la seva presumpció.

Nosaltres també en som d'oportunistes, però, oportunistes del moment que ens dona el món per anticipar la realització del nostre ideal.

Ara és l'hora de reconstruir la nacionalitat catalana en un Estat lliure i sobirà.

Ara és l'hora d'anorrear el totalitarisme espanyol, la forma més audaç i més acabada de l'imperialisme castellà. Va néixer sota el signe de la unitat espanyola i usa els mateixos símbols; d'aquella unitat rasa que és atro-

(A la pàg. 2)

Quatre anys de continuats esforços per intentar convèncer els homes dirigents dels partits que governaren Catalunya, en la desgraciada etapa autonomista, de la necessitat d'anar a una sincera rectificació de procediments i de conductes i a un pregon examen de consciència, han estat quatre anys d'esforços perduts pels patriotes que, a l'exili, no es resignaven a creure que la inconsciència, l'orbosa i el cinisme dels nostres 'ex' representatius poguessin adquirir les actuals proporcions d'incorregibilitat.

Els fets de la nostra història dels quatre anys d'exili palesen ben clarament que la llibertat de Catalunya no interessa als seus ex-governants sinó són ells els que segueixin monopolitzant la seva representació.

A Catalunya, durant el contuberni concordista de l'autonomia, els homes dirigents d'Esquerra Republicana de Catalunya, Acció Catalana Republicana i Partit Socialista Unificat de Catalunya, interpretaren l'Estatut en un sentit minimalista perquè aquesta voluntària subordinació als espanyols els permetia una bona i tranquil·la digestió. Els esculpols que alguns homes representatius —honorífimes i comptades excepcions— manifestaven perquè l'Estatut no s'interpretava en el sentit maximalista, com era la voluntat del poble català, eren acallats per la raó suprema de l'interès de partit. I l'interès de partit embotia les consciències, imposava la disciplina i portava Catalunya al daltabaix, al sofriment i, més tard, a la catàstrofe irremediable.

Per això avui a Catalunya —on els patriotes han forjat la unitat i menen una acció decidida a no permetre el retorn a un passat ignominiós— ningú no enyora els vells partits governamentals de l'etapa autonomista ni ningú no fa cap sacrifici per possibilitar el seu retorn.

Però aquests partits, sense partidaris a Catalunya, de sempre mancats de fe en el nostre poble i sense altra idea que la d'allargar tant com sigui possible la ficció de la seva hegemonia al redós dels fons emportats de la Pàtria i de les promeses de càrrecs futurs, segueixen sabotejant, a l'exili,

PER la "Unió dels Catalans Independentistes" la llibertat no és possible sense la independència. L'expressió de les fórmules autòctones, l'adaptació d'aquelles altres universals, reclamen això: independència nacional, total i prèvia.

tal com havien sabotejat abans a Catalunya, les possibilitats d'èxit que els sacrificis dels patriotes poguessin obtenir per la causa de la independència.

Fixeu-vos-hi: els únics que defensen la diguem-ne "legalitat estatutària" són els que n'havien obtingut càrrecs beneficiosos i que, perduda la fe de que el poble català els torni a elegir, hipotequen l'esdevenidor de Catalunya als espanyols per tal que aquests, si mai es tornés a implantar una república espanyola, els donguessin els terços de guàrdia civil necessària contra la voluntat del poble ris per guanyar unes eleccions a Catalunya. I ells, monopolitzant el govern a perpetuïtat.

La política de partit, aquesta baixa i innoble política de partit, té ara una trista actualitat en terres americanes, sobretot a Mèxic, a causa de residir-hi el més granat de l'emigració.

Per una banda els residus del P.S.U.C., en un atac d'histerisme poc solta i més subordinats als espanyols que mai, repeteix històricament un cisc vell i gastat que tothom escolta amb indiferència. Comorera es justifica davant l'amo llançant consignes que cauen en el buit sense que ningú, ni ell mateix, se les prengui seriosament puix, per molt arrelada que tingui la convicció de la idiotesa i de la flaquetat de memòria dels pobles no és possible que cregui que els catalans hagin oblidat el què s'esdevení durant la guerra. El P.S.U.C., és clar!, és partidari de la "legalitat" i vol la restauració del govern de la Generalitat en el qual hi tenia una situació preponderant.

Per l'altra, el conflicte d'ordre interior i de caire personalista que havia subdividit Esquerra Republicana de Catalunya, ha tingut unes repercussions públiques que han posat en evidència tres coses essencials que priven de creure ja en la sinceritat de conviccions i de posicions de determinats ex-personatges: la manca d'independència política del President del Consell de Londres, Carles Pi i Sunyer, al subordinar-se aquest a l'interès de partit. El moviment de retrocés i de contradicció que han sofert algunes Comunitats. I el fet evident, i posat en pràctica, de que contrariament al fet del P.S.U.C. que solament juga una carta, Esquerra Republicana de Catalunya està disposada a jugar tanques cartes com convingui per tal de poder intentar mantenir l'usurpació d'una hegemonia política i que no tornarà. La política de partit

(A la pàg. 8)